

Arrest

nr. 254 635 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 oktober 2018 en dient op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 juni 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 10 februari 2021.

1.3. Op 18 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker

internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd verzoeker op 22 februari 2021 bij aangetekende brief ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1999 te Adi Hawya, Debub, Eritrea. U heeft de Eritrese nationaliteit. U verliet uw land van herkomst in 2016 en reisde via Ethiopië, Soedan, Libië naar Europa.

U kwam in Europa aan in Italië en reisde van daar verder naar Duitsland met de trein. U werd aan de trein opgepakt door de politie en verplicht uw vingerafdrukken te geven. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2016.

U was nog minderjarig en verbleef in een opvangcentrum. U ging ook naar school. U kreeg op 8 september 2016 een verblijfsvergunning. U kreeg eerst een verblijfsvergunning voor 1 jaar die daarna voor twee of drie maanden verlengd werd. Tijdens die drie maanden besloot u naar België te reizen omdat u zich niet veilig voelde in Duitsland. U was van plan om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, maar diende uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde autoriteiten in België op 13 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier ("Rejection Dublin-Procedure / Request to take charge or take back" dd. 24.09.2019 en "Reply according to Article 34 Dublin III Regulation" dd. 17.08.2020) blijkt dat u reeds subsidiaire bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden

in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beroept zich ten eerste op de geldigheidsduur van uw verblijfsrecht. U zou een verblijfsvergunning voor één jaar hebben gekregen, en daarna iets wat u zelf omschrijft als een "afwijzing" (NPO, p. 7), een verlenging van "twee drie maanden", omdat u niet onmiddellijk een document van twee, of drie of meer jaren kreeg. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd

verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Er moet ook worden vastgesteld dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van de status van subsidiair beschermde vertrokken bent: u kreeg uw verblijfsvergunning op 8 september 2017 en werd reeds op 1 december 2018 als ondergedoken/voortvluchtig geregistreerd in Duitsland ("Reply according to Article 34 Dublin III Regulation" dd. 17.08.2020). Bij de indiening van uw verzoek bij de Belgische autoriteiten op 13 augustus 2019 verklaarde u dat u sinds 18 oktober 2018 in België was. Uw vertrek na zo'n korte tijd getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Duitsland uit te bouwen en er uw rechten te toen gelden. U geeft bovendien ook meermaals toe dat u niet in Duitsland zou blijven : "Ik zou daar niet blijven, ook als ik een nationaliteit kreeg" (NPO, p. 6); "Ik zou daar niet blijven, ik had geen plan om daar te blijven" (NPO, p. 7).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer bent geworden van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. U beperkt zich grotendeels tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer worden van racisme: "het oosten van Duitsland, zijn bijzondere racisten. Zij protesteren bijna altijd tegen de buitenlanders, vreemdelingen. Het is heel stresserend daar, het is bijna een soort van een gevangenis, het is niet veilig (NPO, p. 8). Gevraagd naar persoonlijke incidenten is uw antwoord "niet persoonlijk, maar toen we naar het stadscentrum gingen om te wandelen of zo, zeiden Duitsers soms, ze riepen, negro, beledigingen" (NPO, p. 9). U voegde eraan toe dat u daarom dacht dat het niet veilig was. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u beschikt over het een statuut van internationale bescherming in Duitsland en bijgevolg niet teruggeleid mag worden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikelen 48, 848/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "het EVRM");*
- Artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "het Handvest");*

- Artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);
- Artikelen 4 en 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna de "Kwalificatierichtlijn");
- Artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat de bescherming die hem verleend werd in Duitsland niet is aangetoond, minstens niet afdoende is en dat hij daarom aanspraak kan maken op bescherming in België. De verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland nog steeds actueel zou zijn. Verzoeker wijst erop dat uit een document van de Duitse autoriteiten blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Duitsland op 2 juni 2017 en dat hij daar verdween op 1 december 2018. Hij kreeg zijn verblijfsvergunning op 8 september 2017. Verzoeker meent dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actualiteit van de bescherming in Duitsland. Het is onterecht dat het CGVS de situatie omdraait en stelt dat verzoeker niet bewijst dat aan deze bescherming een einde is gekomen, evenmin wordt er rekening mee gehouden dat verzoeker minderjarig was toen hij zijn documenten verkreeg in Duitsland.

Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat voor de subsidiaire beschermingsstatus de verblijfsvergunning één jaar bedraagt, twee maal hernieuwbaar. Verzoeker stelt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op 8 september 2017, zelfs na een hernieuwing van twee jaar eindigt de driejarige periode op 8 september 2020. Hernieuwing is onderworpen aan dezelfde regels als toekenning zodat verzoeker meent dat hij nu niet meer over een status beschikt. Verzoeker kreeg niet de verwachte verlenging van 2 of 3 jaar maar slechts van 2 of 3 maanden, wat gelijk staat aan een weigering. Bovendien dient de aflevering van een verblijfsvergunning te gebeuren door de lokale autoriteiten, nu verzoeker niet meer in Duitsland verblijft, is er voor hem geen bevoegde lokale autoriteit die hem de nodige documenten zal afleveren. Zijn verblijfsvergunning verviel in oktober 2018, hij kreeg geen verlenging. Hij kreeg evenmin bijstand van een advocaat eens hij de subsidiaire beschermingsstatus verkregen had en hij werd niet geholpen om zijn eventuele rechten te vrijwaren.

Verzoeker wijst op de moeilijke situatie in Duitsland: zijn status liet hem niet toe om een menswaardige manier te leven, hij werd geconfronteerd met uitsluiting ingevolge racisme. De verwerende partij meent onterecht dat verzoeker geen afdoende inspanningen heeft geleverd om een leven in Duitsland uit te bouwen. Verzoeker wijst er echter op dat verzoeker als minderjarige in Duitsland toekwam en zonder enige voorbereiding voor zichzelf diende te zorgen. Hij was jong en was de taal niet machtig. Hij heeft meer dan een jaar pogingen ondernomen. Het is onterecht dat de verwerende partij meent dat verzoeker over een netwerk en middelen beschikt om Europa te doorkruisen. De verwerende partij stelt onterecht dat het racisme waarvan verzoeker het slachtoffer werd, niet voldoende ernstig zou zijn: verzoeker wilde stage doen en vervolgens blijven werken, maar het was voor hem duidelijk dat dit hem geweigerd werd omwille van zijn huidskleur. In geval van een terugkeer zullen er minstens een paar maanden overgaan vooraleer verzoeker weer documenten zal kunnen verkrijgen. De algemene levensomstandigheden in Duitsland voor vluchtelingen en subsidiair beschermden zijn mensonterend, zoals verschillende objectieve bronnen bevestigen. Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport update 2020.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker uittreksels uit het "*Country Report: Germany*" van de Asylum Information Database (AIDA), 2019 update.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van

een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds subsidiaire bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland en dat deze vaststelling niet door verzoeker wordt weerlegd (ii) verzoeker onvoldoende concrete elementen aanhaalt die het vermoeden dat zijn grondrechten daar geëerbiedigd worden, op individuele wijze weerleggen, hij haalt dus onvoldoende concrete elementen aan die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan (iii) waar verzoeker zich beroept op de geldigheidsduur van zijn verblijfsrecht, wordt opgemerkt dat de beperktheid in tijd van verblijfsvergunningen in beginsel niet het geval is voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die deze status geniet, te beschermen. Slechts in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden kan deze status ophouden, herroepen of ingetrokken worden en beëindigd worden, net zoals de hernieuwing slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden: uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat, zelfs al zou verzoekers verblijfsdocument niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat verzoekers status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is; aangezien de geldigheid van zijn status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland of dat zijn verblijfsvergunning daar niet zou kunnen worden hernieuwd (iv) verzoeker is uit Duitsland vertrokken relatief korte tijd na de toekenning van zijn status, hij kreeg zijn verblijfsvergunning op 8 september 2017 en werd reeds op 1 december 2018 als ondergedoken/voortvluchtig geregistreerd, zijn vertrek na zo'n korte tijd getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Duitsland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden, hij geeft bovendien meermaals toe dat hij niet in Duitsland wou blijven (v) verzoeker beschikte duidelijk over een netwerk en middelen om zijn vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (vi) waar uit elementen van het dossier zou blijken dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer geworden is van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade, er waren geen persoonlijke incidenten en op basis van de beschikbare gegevens blijkt niet dat verzoeker pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op hulp of bescherming van de bevoegde instanties.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is bijgevolg voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “nietinoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming verkregen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Duitsland (adm. doss., map landeninformatie, weigering terugname door Duitsland in het kader van de Dublin III-Verordening van 24 september 2019 en antwoord in het kader van de Dublin III-Verordening van 17 augustus 2020).

2.3.3. Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat de bescherming die hem verleend werd in Duitsland niet is aangetoond en dat de verwerende partij er ten onrechte van uit gaat dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland nog steeds actueel zou zijn. Verzoeker wijst erop dat uit een document van de Duitse autoriteiten blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Duitsland op 2 juni 2017 en dat hij daar verdween op 1 december 2018. Hij kreeg zijn verblijfsvergunning op 8 september 2017. De vergunning is slechts twee maal voor een jaar hernieuwbaar en deze driejarige termijn eindigde dus op 8 september 2020.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland of dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker uittreksels uit het AIDA-rapport over de verblijfsvergunningen die worden afgeleverd na het verkrijgen van een status. Dit doet geen afbreuk aan het voorgaande.

2.3.4. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de

Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, aan wie in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Duitsland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Duitse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen verkrijgen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Duitsland, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de bescherming die hem in Duitsland wordt geboden, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Duitsland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Duitsland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten

dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

2.3.5. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Er moet ook worden vastgesteld dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van de status van subsidiair beschermde vertrokken bent: u kreeg uw verblijfsvergunning op 8 september 2017 en werd reeds op 1 december 2018 als ondergedoken/voortvluchtig geregistreerd in Duitsland (“Reply according to Article 34 Dublin III Regulation” dd. 17.08.2020). Bij de indiening van uw verzoek bij de Belgische autoriteiten op 13 augustus 2019 verklaarde u dat u sinds 18 oktober 2018 in België was. Uw vertrek na zo’n korte tijd getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Duitsland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U geeft bovendien ook meermaals toe dat u niet in Duitsland zou blijven : “Ik zou daar niet blijven, ook als ik een nationaliteit kreeg” (NPO, p. 6); “Ik zou daar niet blijven, ik had geen plan om daar te blijven” (NPO, p. 7).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer bent geworden van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. U beperkt zich grotendeels tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer worden van racisme: “het oosten van Duitsland, zijn bijzondere racisten. Zij protesteren bijna altijd tegen de buitenlanders, vreemdelingen. Het is heel stresserend daar, het is bijna een soort van een gevangenis, het is niet veilig (NPO, p. 8). Gevraagd naar persoonlijke incidenten is uw antwoord “niet persoonlijk, maar toen we naar het stadscentrum gingen om te wandelen of zo, zeiden Duitsers soms, ze riepen, negro, beledigingen” (NPO, p. 9). U voegde eraan toe dat u daarom dacht dat het niet veilig was. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

In het verzoekschrift wijst verzoeker op de moeilijke situatie in Duitsland: zijn status liet hem niet toe om een menswaardige manier te leven. Hij meent wel inspanningen te hebben geleverd om een leven in Duitsland uit te bouwen, maar hij kwam daar terecht als minderjarige en diende kort daarna als meerderjarige zonder enige voorbereiding en zonder de taal te kennen voor zichzelf te zorgen. Hij heeft meer dan een jaar pogingen ondernomen. Het is onterecht dat de verwerende partij meent dat verzoeker over een netwerk en middelen beschikt om Europa te doorkruisen. De verwerende partij stelt onterecht dat het racisme waarvan verzoeker het slachtoffer werd, niet voldoende ernstig zou zijn: verzoeker wilde stage doen en vervolgens blijven werken, maar het was voor hem duidelijk dat dit hem geweigerd werd omwille van zijn huidskleur. In geval van een terugkeer zullen er minstens een paar maanden overgaan vooraleer verzoeker weer documenten zal kunnen verkrijgen. De algemene levensomstandigheden in Duitsland voor vluchtelingen en subsidiair beschermde zijn mensonterend, zoals verschillende objectieve bronnen bevestigen. Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport update 2020.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij gedurende heel zijn verblijf in Duitsland, tot aan zijn vertrek naar België, in een opvangcentrum verbleef en daar geld kreeg (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Hij stelde nooit gesolliciteerd te hebben voor een job, omdat je volgens de Duitse regels eerst het niveau “B1” van opleiding van de taal moet hebben, en dan pas een opleiding kunt volgen. Hij volgde wel een opleiding van vijf dagen als timmerman. Toen hem gevraagd werd om zijn verklaringen bij de DVZ te

verduidelijken, waar hij gesteld had dat als hij naar een firma ging om te solliciteren, ze meteen zeiden dat de job ingenomen is, er was veel racisme, legde verzoeker bij het CGVS uit dat hij de opleiding van vijf dagen als timmerman deed, dat hij zijn stage wou doen bij de timmerman maar dat de eigenaar zei dat hij dit niet wou, het was geen job, het was een stage en dat verzoeker geschrokken was toen hij dit meemaakte.

Hieruit blijkt dat verzoeker huisvesting kreeg, een uitkering en een opleiding van vijf dagen als timmerman. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat zijn status hem niet toeliet om op een menswaardige manier te leven. Verzoeker toont niet aan waarom hij geen taalopleiding zou kunnen volgen, die hem dan uitzicht geeft op verdere opleidingen voor werk. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze op concrete wijze op zijn persoon te betrekken, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Inzake racisme wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Duitsland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Gelet op deze motieven kan aldus niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Duitse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

De Raad herhaalt in dit verband dat Duitsland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

De Raad wijst er in dit verband op de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, waarbij - zoals hoger reeds werd vastgesteld - een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hem internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, benadrukt dat het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat hij zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen en dat van een persoon die internationale bescherming verkrijgt kan verwacht worden dat hij de nodige inspanningen levert om de rechten die met de internationale bescherming gepaard gaan, te doen gelden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn rechten gevrijwaard bleven en blijkt niet dat, mocht hij werkelijk persoonlijk het slachtoffer geweest zijn van racisme, er reden is om aan te nemen dat hij zijn rechten in Duitsland niet zou kunnen uitoefenen. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar de "zorgwekkende situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Duitsland" om zijn vertrek uit Duitsland te verklaren of te vergoelijken, noch om aannemelijk te maken dat hij er in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

2.3.6. Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij verhinderd was om in Duitsland

in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad merkt op dat het gegeven dat de levensomstandigheden in sommige delen van Duitsland mogelijk moeilijk zijn, problemen van louter socio-economische aard betreffen die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker niet op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij in Duitsland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Hij maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend, kan stellen.

2.4. De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Duitsland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat hij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET